

Sygn. akt. I C 3/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2015r.

Sąd Rejonowy w Łąncucie I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSR Grażyna Worek

Protokolant: sekr. Sądowy Justyna Bester - Babka

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2015r. w Łąncucie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. G.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki B. G. kwotę 37.000 zł

(trzydzieści siedem tysięcy zł) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 03.01.2014 r od kwoty 20.000 zł oraz od dnia 30.03.2015 r od kwoty 17.000 zł – do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki B. G. kwotę 4972,05 zł

(cztery tysiące dziewięćset siedemdziesiąt dwa zł 5/100) tytułem skapitalizowanych odsetek liczonych od dnia 04.02.2012 r do dnia 02.01.2014 r od kwoty 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 03.01.2014 r do dnia zapłaty,

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

IV. koszty postępowania pomiędzy stronami wzajemnie znosi,

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Łąncucie kwotę 3149,45 zł (trzy tysiące sto czterdzieści dziewięć zł 45/100) tytułem zwrotu części kosztów postępowania tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa,

VI. w pozostałym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 3/14

UZASADNIENIE WYROKU

Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 21 maja 2015r.

Pozwem z dnia 2.01.2014r. powódka B. G., reprezentowana przez pełnomocnika adwokata A. Ł., domagała się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) SA w W. kwoty 20.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kwoty 4.972,02 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od dnia 4.02.2012r. do dnia 2.01.2014r. od kwoty 20.000 złotych wraz

z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a nadto zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4.817 złotych.

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez radcę prawnego

Ł. Z., wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zajętego stanowiska pełnomocnik pozwanego towarzystwa ubezpieczeniowego wskazał, iż kwota 13.000 złotych przyznana powódce w toku postępowania likwidacyjnego jest w pełni adekwatna do zrekompensowania jej rozmiaru cierpień fizycznych i psychicznych, będących następstwem wypadku komunikacyjnego spowodowanego przez sprawcę, za którego odpowiedzialność ponosi ubezpieczyciel. Dodatkowo naprowadzał, iż już przed wypadkiem B. G. została uznana za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym, a z powodu choroby zwyrodnieniowej przeszła endoprotezoplastykę stawu biodrowego.

Pismem z dnia 30.03.2015r. pełnomocnik powódki rozszerzył żądanie pozwu o 25.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz żądał 500 złotych comiesięcznej renty. W związku z tym żądanie pozwu obejmowało:

- zasądzenie od strony pozwanej kwoty 45.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami :

od kwoty 20.000 złotych od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty

od kwoty 25.000 złotych od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty

- zasądzenie od strony pozwanej kwoty 4.972,02 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od dnia 4.02.2012r. do dnia 2.01.2014r. od kwoty 20.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty

- zasądzenie od strony pozwanej kwoty 500 złotych renty z tytułu zwiększonych potrzeb poczynając od miesiąca marca 2015r. , płatnej do dnia 10- go każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki z zapłatą którejkolwiek z rat.

Pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie zmodyfikowanego powództwa w całości.

Sąd ustalił, co następuje :

W dniu 11.04.2011r. o godz. 15.15, na drodze relacji S. – Ł., doszło do wypadku drogowego, spowodowanego przez B. B., który kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki H. o nr rej. (...), którym kierowała powódka B. G..

/ notatka urzędowa – k. 21, zeznania powódki – k. 210-211/

Pojazd sprawcy tego zdarzenia był ubezpieczony w (...) SA. W następstwie połączenia spółek (...) SA oraz (...) SA pozwane towarzystwo przejęło prawa i obowiązki wynikające z tego ubezpieczenia OC. / vide odpis KRS – k. 170-176/

W wyniku zdarzenia z dnia 11.04.2011r. powódka B. G. doznała obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego: stłuczenia i dystorsji lewego barku, stłuczenia obu stawów kolanowych z dystorsją stawu biodrowego lewego, z uszkodzeniem jednej ze śrub mocujących panewkę stawu biodrowego, urazu barku prawego oraz ogólnych potłuczeń, w tym lewego nadgarstka. Z powodu doznanych urazów u powódki wystąpił trwały uszczerbek na zdrowiu na poziomie 29 %.

Bezpośrednio po wypadku powódka została przewieziona karetką pogotowia do szpitala, gdzie udzielono jej pomocy medycznej, a następnie wypisano z zaleceniem dalszego leczenia ambulatoryjnego, które kontynuowała w Poradni (...) w M..

Na skutek doznanych urazów powódka odczuwała bóle barku lewego, lewego biodra i lewego kolana. Zażywała leki przeciwbólowe, z których korzysta w dalszym ciągu w przypadkach nasilenia bólu.

W październiku 2011r. B. G. przeszła zabieg operacyjny tzw. artroskopię barku lewego.

Doznany podczas wypadku uraz spowodował u powódki trwałe uszczerbek na zdrowiu w zakresie narządu ruchu, bez możliwości powrotu do poprzedniej aktywności fizycznej, prezentowanej przed wypadkiem. Pomimo upływu trzech lat od urazu nadal utrzymują się dolegliwości w zakresie narządu ruchu. Uraz stawu barkowego znacznie utrudnia powódce samoobsługę i ogranicza codzienną aktywność. Uraz kolan i operowanego biodra powoduje stałe dolegliwości bólowe i istotnie ogranicza możliwości lokomocyjne poszkodowanej, upośledzając istotnie wydolność chodu.

Dolegliwości związane z urazami powodowały u powódki ból w okresie od 6 m-cy od urazu w nasileniu sześciu stopni w 10 stopniowej skali (...), a następnie przez trzy miesiące na poziomie 4-5 stopni, zaś przez resztę okresu leczenia do chwili obecnej na poziomie 3 stopni, okresowo – 4.

Bezpośrednio po urazie B. G. wymagała niezbędnej rehabilitacji medycznej i zabiegów fizjoterapeutycznych. Zlecony i zrealizowany program rehabilitacji był właściwy w odniesieniu do rodzaju urazu i jego skutków oraz stanu klinicznego poszkodowanej, rodzaju i intensywności zleconych zabiegów.

Powódka nadal wymaga specjalistycznych kontroli lekarskich oraz stałego usprawniania i dalszej rehabilitacji, nakierowanej na odzyskanie możliwej wydolności czynnościowej lewego stawu barkowego oraz biodrowego i zmniejszenie dolegliwości bólowych, a także poprawę ruchomości, siły i koordynacji ruchowej kończyny górnej lewej i kończyny dolnej lewej.

Rokowania w zakresie w odniesieniu do obręczy barkowej lewej przy zapewnieniu właściwej rehabilitacji usprawniającej i leczenia ortopedycznego są dobre, natomiast w zakresie odzyskania sprawności funkcjonalnej w odniesieniu do lewego stawu biodrowego – złe. Mimo ograniczonych możliwości uzyskania poprawy w zakresie uszkodzonego stawu biodrowego niezbędna jest dalsza systematyczna rehabilitacja ruchowa i ćwiczenia mięśni stawu biodrowego lewego celem utrzymania aktualnego poziomu wydolności czynnościowej kończyny dolnej i ograniczenia dalszych przyspieszonych zmian zwyrodnieniowych. Oprócz systematycznej rehabilitacji / 2-4 razy w roku/ powódka może wymagać w dalszym ciągu wsparcia ortopedycznego i farmakologicznego / leki przeciwbólowe/

Rehabilitacja oraz zabiegi fizjoterapeutyczne realizowane w ramach rehabilitacji ambulatoryjnej / serie po 10-20 zabiegów/ może być organizowana i realizowana w ramach środków publicznych. Nie ma bowiem limitów NFZ na rehabilitację ambulatoryjną.

Ze względu na dość długi czas oczekiwania realna jest realizacja dwóch serii rehabilitacji w roku. W przypadku powódki może to się jednak okazać niewystarczające.

Istnieje również możliwość tzw. rehabilitacji środowiskowej / w domu pacjenta/, ale w obecnym stanie zdrowia powódka takiej formy usprawniania nie wymaga. Dla celów samodzielnej rehabilitacji domowej zasadnym jawi się zakup sprzętu do ćwiczeń, którego przewidywany koszt wynosi ok. 1.500 złotych.

Mimo odczuwanych po urazie dolegliwości i pewnych ograniczeń funkcjonalnych B. G. pozostaje osobą mobilną i samodzielną i nie wymaga obecnie pomocy ze strony osób trzecich.

Pomimo systematycznej i intensywnej rehabilitacji nie ma jednak możliwości, by powódka wróciła do sprawności sprzed wypadku. Musi unikać czynności związanych ze zwiększeniem przeciążenia lewej kończyny dolnej i obręczy barkowej oraz intensywnych czynności i pozycji nasilających objawy bólowe / unoszenie ramion ponad poziom barków, dźwiganie, kucanie, czynności rotacyjne ramion / całej kończyny z obciążeniem itp./ .

/ dokumentacja medyczna powódki – k. 50-149, opinia sądowno –lekarzka biegłego W. P. – k. 220-223 z załącznikami- k. 224-226, opinia biegłego w zakresie rehabilitacji medycznej i fizjoterapii A. K. –k. 283-291, opinia uzupełniająca – k. 308-310, zeznania powódki – k. 210-211/

Za pośrednictwem swojego pełnomocnika w dniu 21.06.2011r. powódka zgłosiła roszczenie odszkodowawcze, domagając się zadośćuczynienia w kwocie 10.000 złotych i zwrotu kosztów leczenia w kwocie 170,07 zł. Następnie pismem z dnia 28.12.2011r. zmodyfikowała żądanie zadośćuczynienia, wnosząc o przyznanie kwoty 40.000 złotych zadośćuczynienia, 4.200 złotych tytułem zwrotu kosztów opieki, 99,12 złotych tytułem zwrotu dalszych kosztów leczenia i 1236,54 złotych z tytułu zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwana spółka przyznała na rzecz powódki łącznie i ostatecznie kwotę 13.000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

/ korespondencja stron – k. 25-49, akta szkody nr 863 695/ S20/

Przed wypadkiem powódka była rencistką z powodu orzeczonej niepełnosprawności w stopniu znacznym. Dodatkowo pracowała w zakładzie pracy chronionej w charakterze dozorca. Z powodu długotrwałego zwolnienia lekarskiego w związku z leczeniem urazów doznanych podczas wypadku z dnia 11.04.2011r. pracodawca nie zawarł z nią kolejnej umowy o pracę. B. G. miała wszczepioną endoprotezę stawu biodrowego, ale nie odczuwała z tego powodu dolegliwości bólowych. Prowadziła aktywne życie. Po wypadku porusza się przy pomocy kuli łokciowej. Ma problemy z przemieszczaniem się z mieszkania znajdującego się na trzecim piętrze budynku bez windy. Mimo długotrwałego leczenia i rehabilitacji nie powróciła do stanu zdrowia sprzed wypadku. Ograniczenie sprawności ruchowej oraz utrzymujące się dolegliwości bólowe powodują obniżenie komfortu jej życia i utrudniają prawidłowe funkcjonowanie w zwykłych sytuacjach życia codziennego.

Po wypadku do dnia 30.05.2011r. powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim.

Po zabiegu artroskopii B. G. odbyła szereg zabiegów rehabilitacyjnych. Do dzisiaj co jakiś czas korzysta z usprawnienia w postaci tych zabiegów.

Ze względu na skutki wypadku powódka wymagała pomocy ze strony osób trzecich / córki, koleżanek/, zwłaszcza przy robieniu zakupów, porządków, przygotowywaniu posiłków itp. czynnościach dnia codziennego, szczególnie przez okres pierwszych sześciu miesięcy po urazie. Z powodu dolegliwości bólowych oraz ograniczeń ruchowych zrezygnowała z jazdy rowerem.

Obecnie powódka oczekuje na zaplanowaną na marzec 2016 roku operację barku.

(orzeczenia o niepełnosprawności – k. 22-24, 183, 185, 187, dokumentacja medyczna – k. 182, 184, 186, dokumentacja orzeczniczo- lekarska ZUS – k. 194, 214, pismo ZUS – k. 196, umowy o pracę – k. 150-151, zeznania powódki – k. 210-211, 353-354, zeznania świadków : M. M. – k. 211, Z. C. – k. 211-212, K. F. – k. 212)

W listopadzie 2014r. powódka miała kolejną operację stawu biodrowego, która była związana z obluźwaniem się podczas wypadku panewki lewego stawu biodrowego.

(zeznania powódki – k. 353-354)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów z akt szkody, opinii biegłych oraz zeznań świadków i powódki. Sąd uznał przedmiotowe dowody za wiarygodne w całości. Moc dowodowa zgromadzonych w toku postępowania dokumentów nie była przez żadną ze stron kwestionowana i nie budziła żadnych wątpliwości. Z kolei opinie zostały sporządzone w oparciu o wiedzę specjalistyczną i doświadczenie zawodowe biegłych, a zawarte w nich wnioski końcowe są logiczną konsekwencją przeprowadzonej analizy dokumentacji medycznej oraz osobistego badania powódki, a zarazem zostały poparte odpowiednią argumentacją. Sąd uznał za wiarygodny również osobowy materiał dowodowy w postaci zeznań świadków i korespondujących z nimi zeznań powódki, albowiem przedmiotowe

dowodowy tworzą spójną i logiczną całość, wzajemnie się uzupełniającą i harmonizującą z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo w przedmiotowej sprawie zostało oparte na treści art. 822§1 kc, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Świadczenie pieniężne, które wypłaca ubezpieczyciel, jest ustalane według reguł rządzących cywilnym prawem odszkodowawczym, a więc o rodzaju i wysokości świadczeń należnych od ubezpieczyciela decydują przepisy kodeksu cywilnego. Nie ma zatem wątpliwości, że pojęcie szkody rozumie się szeroko, jako obejmujące wszelkie uszczerbki - zarówno majątkowe, jak i niemajątkowe - i że krzywdę uważa się za niemajątkową postać szkody; konsekwentnie, w skład odszkodowania przypadającego z tytułu ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej wchodzi zarówno odszkodowanie za szkody majątkowe na osobie i mieniu, jak i zadośćuczynienie za krzywdę / wyrok SA w Łodzi z dnia 24 lipca 2014 r., I ACa 134/14, LEX nr 1498945/.

Na podstawie art. 445§1 kc Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Określenie "sumy odpowiedniej" powinno być dokonane przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, a zwłaszcza rodzaju i rozmiaru doznanych obrażeń, czasokresu, uciążliwości procesu leczenia i dostosowawczej rehabilitacji, długotrwałości nasilenia dolegliwości bólowych, konieczności korzystania z opieki i wsparcia innych osób oraz jej zakresu, trwałych następstw tych obrażeń w sferze fizycznej i psychicznej oraz ograniczeń, jakie wywołują w dotychczasowym życiu, w tym potrzeby stałej rehabilitacji, zażywania środków farmakologicznych, zmiany charakteru zatrudnienia, trybu życia, przyzwyczajzeń, czy też sposobu spędzania wolnego czasu. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne i fizyczne. Należy nadto podkreślić, że zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (wyrok SA w Łodzi z dnia 11.06.2014r., I ACa 1593/13, LEX nr 1480479).

Zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 445 § 1 k.c., stanowi rekompensatę pieniężną za krzywdę niemajątkową, a związaną z ujemnymi przeżyciami związanymi z cierpieniem fizycznym i psychicznym, wynikającym m.in. z uszkodzenia ciała. W tym przypadku podstawę ustalenia odpowiedniego zadośćuczynienia stanowią przede wszystkim konsekwencje uszkodzenia ciała, a więc rozmiar krzywdy jakiej poszkodowany doznał. Odnosi się to w szczególności do nasilenia cierpienia i ich długotrwałości, stanu ogólnego poszkodowanego oraz do trwałości następstw wypadku. Decydujące znaczenie dla określenia sumy pieniężnej zadośćuczynienia ma tu rozmiar doznanej krzywdy, skoro zadośćuczynienie ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej, wyrażającej się doznaną krzywdą w postaci cierpienia fizycznych i psychicznych (wyrok SA w Katowicach z dnia 23.05.2013r., V ACa 125/13, V ACa 125/13, LEX nr 1322477). Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie cierpienia. W związku z tym winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne, jak i psychiczne (wyrok SA w Łodzi z dnia 12 kwietnia 2013 r., I ACa 1382/12, LEX nr 1313327). Zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, a więc musi być utrzymana w rozsądnych granicach. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia powinien decydować rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw i inne okoliczności, których nie sposób wymienić wyczerpująco, a które w każdym wypadku mają charakter indywidualny (wyrok SA w Białymstoku z dnia 17.05.2013r., I ACa 153/13, LEX nr 1321902).

Mając na uwadze powyższe w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd za odpowiednią dla zrekompensowania krzywdy powódki kwotę 50.000 złotych zadośćuczynienia pieniężnego. W ocenie Sądu

będzie ona odpowiednia dla wyrównania B. G. szkody niemajątkowej przy uwzględnieniu takich czynników jak: rodzaj, charakter, długotrwałość ujemnych przeżyć związanych z doznanymi urazami, czasokres trwania i natężenie dolegliwości bólowych, stopień cierpień psychicznych, ich intensywność oraz długotrwałość, czas leczenia i rehabilitacji, trwale następstwa doznanego urazu, negatywne skutki wypadku dla funkcjonowania powódki w życiu codziennym. Uwzględniając przyznaną przez pozwanego kwotę 13.000 złotych Sąd zasądził więc tytułem dodatkowego zadośćuczynienia kwotę 37.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 3.01.2014r. / data wniesienia pozwu/ od kwoty 20.000 złotych oraz od dnia 30.03.2015r., tj. daty rozszerzenia powództwa, od pozostałej kwoty 17.000 złotych. Ponadto Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.972,05 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od dnia 4.02.2012r. do dnia 2.01.2014r. od kwoty 20.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481§1 kc.

W realiach przedmiotowej sprawy zastosowanie znajduje art. 817 § 1 kc, zgodnie z którym ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Z akt szkody wynikało zaś, iż powódka zgłosiła roszczenie o zadośćuczynienie w kwocie 40.000 złotych pismem z dnia 28.12.2011r., więc przy doliczeniu 7- dniowego terminu na obieg korespondencji, upływ 30- dniowego terminu wynikającego również z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych / tekst jednolity Dz. U. z 2013r., poz. 392 z późn. zm./ nastąpił w dniu 3.02.2012r. Zatem uzasadnione jest żądanie skapitalizowanych odsetek od kwoty 20.000 złotych za okres od 4.02.2012r. do dnia 2.01.2014r. – tj. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w niniejszej sprawie.

Zasadą jest, że jeżeli dłużnik nie płaci odszkodowania czy zadośćuczynienia w terminie, wierzyciel nie ma możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Doznany przez niego z tego powodu uszczerbek powinien być pokryty przez przyznanie mu odsetek za opóźnienie. Chodzi bowiem o to, by zadośćuczynienie w rozmiarze, w jakim ono należy się wierzycielowi w dniu, w którym dłużnik ma je zapłacić, było oprocentowane od tego dnia. Stąd ocenny charakter roszczenia o zadośćuczynienie nie przesądza sam przez się, że odsetki należy naliczać dopiero od uprawomocnienia się wyroku stwierdzającego obowiązek zapłaty zadośćuczynienia w oznaczonej kwocie. Wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma bowiem charakteru orzeczenia kształtującego treść stosunku prawnego (konstytutywnego) lecz ma charakter orzeczenia deklaratoryjnego / vide wyrok SA w Lublinie z dnia 14.08.2014r., I ACa 264/14, LEX nr 1506714/.

Dokonując analizy okoliczności niniejszej sprawy Sąd nie znalazł natomiast podstaw do uwzględnienia roszczenia dotyczącego zasądzenia na rzecz powódki renty w kwocie 500 złotych miesięcznie, na którą według uzasadnienia żądania pozwu w tym zakresie składają się przyszłe koszty związane z przejazdami na zabiegi rehabilitacyjne powódki oraz pokrycie kosztów rehabilitacji w gabinetach prywatnych, przy przyjęciu czterech sesji rehabilitacyjnych po 20 zabiegów o wartości 50 złotych w sesji.

Zgodnie z treścią art. 444§ 2 kc jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

W ocenie Sądu przesłanki określone w cytowanym przepisie nie zostały spełnione. Powódka nie wykazała, by zwiększyły się jej potrzeby w zakresie prywatnej rehabilitacji. Wyniki postępowania dowodowego wskazują bowiem, iż B. G. już przed wypadkiem corocznie otrzymywała ok. 5-6 skierowań na zabiegi rehabilitacyjne, finansowane przez NFZ w ramach ubezpieczenia zdrowotnego, z powodu wymiany stawu biodrowego lewego. W ocenie biegłego W. P. w aktualnym stanie zdrowia powódka wymaga od 2 / wersja minimalna/ do 4 / wersja optymalna/ sesji rehabilitacji w roku. Z kolei na podstawie opinii biegłego w zakresie rehabilitacji medycznej i fizjoterapii A. K. Sąd ustalił, iż zabiegi fizjoterapeutyczne realizowane w ramach rehabilitacji ambulatoryjnej / w seriach po 10-20 zabiegów/ mogą być zrealizowane w ramach środków publicznych NFZ, który nie określił limitów rocznych na rehabilitację ambulatoryjną. Przy dołożeniu należytej staranności powódka może więc korzystać z takich zabiegów bezpłatnie w miejscu swojego

zamieszkania / Ł./ . Ponadto powódka zachowała możliwość podjęcia pracy chronionej w granicach zachowanej zdolności do pracy. Poszkodowana ma obowiązek wykorzystania pozostałej zdolności do pracy także w przypadku, gdy aktualna sytuacja na rynku pracy utrudnia podjęcia zatrudnienia. Takie okoliczności, jak brak ofert pracy, nie są objęte odpowiedzialnością zakładu ubezpieczeń jako niebędące normalnym następstwem wypadku.

Z wyżej przytoczonych względów orzeczono jak w pkt I –III sentencji wyroku na podstawie powołanych w części dotyczącej rozważań prawnych przepisów.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z jego wynikiem na podstawie art. 100 kpc oraz art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Na koszty postępowania w kwocie 3.149,45 złotych, którymi Sąd obciążył stronę pozwaną złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 2.099 złotych / obliczona od wartości uwzględnionego powództwa/ oraz kwota 1.050,45 złotych, odpowiadająca 75 % wydatków poniesionych na opinie biegłych, albowiem w takim procencie powództwo w przedmiotowej sprawie zostało uwzględnione/ kwota 55.973 złotych (żądanie pozwu) - kwota 41.972 złotych (zasądzone świadczenie pieniężne).